

podle zásady ústnosti a přímosti. V souzeném případě nabídl obžalovaný ve smyslu § 7, odst. 1, zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. důkaz pravdy hned na počátku trestního řízení proti němu zahájeného a nastoupil jej výslovným nabídnutím i v novém projednávání věci, jsa k tomuto podle toho, co uvedeno, oprávněn. Při tom k jeho opodstatnění uváděl nové okolnosti, o nichž nabízel i nové důkazy. Zjistil-li nalézací soud na základě důkazů před ním předvedených skutkové okolnosti, jichž pečlivé zhodnocení vedlo jej ku přesvědčení, že se obžalovanému důkaz pravdy zdařil, nevykročil tímto výrokem z mezí stanovených ve zrušovacím rozsudku nejvyššího soudu, jenž, jak uvedeno, zrušil původní rozsudek soudu první stolice v celém rozsahu, a neporušil tím žádný předpis zákonný, zejména ne předpis § 290 tr. ř., jehož, jak stížnost sama připouští, nelze použít na postavení soukromého žalobce.

### Čís. 5455.

Důchodkové trestní soudy stíhají a trestají t ě ž k é důchodkové přestupky, kdežto o trestnosti l e h k ý c h důchodkových přestupků rozhodují výlučně úřady finanční.

Důchodkovému trestnímu soudu přísluší zkoumati návrh finančního úřadu na přeměnu nedobytné peněžité pokuty v trest na svobodu jen po stránce f o r m á l n í, totiž, zda peněžitá pokuta byla f i n a n č n í m úřadem uložena pravoplatně a zda pravidelná exekuce byla bezvýsledná, není však oprávněn zkoumati pravoplatné rozhodnutí finančního úřadu po stránce v ě c n é, t. j. řešiti jeho zákonitost a otázku daňové povinnosti.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1935, Zm III 373/35.)

N e j v y š š í s o u d v trestní věci proti V. V., obžalovanému z lehkého důchodkového přestupku, vyhověl oprávněmu prostředku pro zachování právní jednotnosti, podanému generální prokuraturou podle § 441 tr. ř., a vyslovil, že pravoplatným rozsudkem vrchního soudu v Bratislavě ze dne 6. září 1934 byl porušen zákon v ustanovení §§ 93 a 101 zák. čl. XI/1909, případně §§ 27 a 28 nařízení býv. uh. ministerstva spravedlnosti č. 800/1916, pokud vrchní soud věcně přezkoumával pravoplatné rozhodnutí finančních úřadů.

### D ů v o d y:

V. V., statkář a majitel traktoru »Fordson«, použil tohoto motorového vozidla v srpnu 1928 k dopravě mlátcí a orací soupravy po veřejných cestách, aniž je před použitím vyměřovacímu úřadu ohlásil a zaplatil daň z motorových vozidel pro druhý půlrok 1928, jak to podle §§ 14 a 16, odst. 1. zákona ze dne 14. července 1927, č. 116 Sb. z. a n. bylo jeho povinností.

Okresní finanční ředitelství v Nitře spatřovalo v tomto opominutí obviněného p r o s t ý důchodkový přestupek podle zmíněných předpisů

a proto mu výrokem ze dne 16. listopadu 1932 uložilo podle druhé vět y odst. 1 § 20 cit. zákona peněžitý trest v částce 1.000 Kč a vyslovilo, že v případě nedobytnosti příslušný krajský soud přemění tento trest v náhradní trest vězení.

Generální finanční ředitelství v Bratislavě rozhodnutím ze dne 11. července 1933 k odvolání obviněného napadený výrok co do viny potvrdilo, uložený peněžitý trest snížilo na 100 Kč, jinak však odvolání obviněného jako bezdůvodné s konečnou platností zamítlo. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli intimováno výrokem okresního finančního ředitelství v Nitře ze dne 15. VII. 1933, dne 24. července 1933 řádně doručeným.

Po bezvýsledném vymáhání peněžitého trestu okresní finanční ředitelství v Nitře požádalo krajský jako důchodkový trestní soud v Nitře o jeho přeměnu v trest na svobodě. Krajský soud rozsudkem ze dne 25. května 1934 návrhu vyhověl a podle §§ 27 a 28 nařízení býv. uh. ministerstva spravedlnosti z 12. ledna 1916, č. 800/1916 a § 99 zák. čl. XI:1909 přeměnil nedobytnou část peněžitého trestu v částce Kč 94.80 na 10 dní uzamčení.

Na podané odvolání obviněného vrchní soud v Bratislavě jako odvolací důchodkový trestní soud rozsudkem ze dne 6. září 1934 zrušil napadený rozsudek z důvodu věcné zmatečnosti uvedeného v § 385, bod 2 tr. ř. a návrh okresního finančního ředitelství zamítl s odůvodněním, že rozhodnutí finančních úřadů odporuje zákonu, ježto traktory, určené k mlatbě, resp. orání, nejsou podrobeny silniční dani (dani z motorových vozidel), které podléhají pouze traktory, určené k dopravě břemen, a proto pro neplacení této daně nemůže býti nikdo trestně stíhán; poněvadž protizákonné rozhodnutí nemůže býti podkladem pro vydání soudního rozsudku, mýlil se prvý soud, když přes to změnil peněžitý trest na trest na svobodě, a dopustil se zmatečnosti, pro niž bylo naříkaný rozsudek zrušiti.

Tímto rozsudkem vrchního soudu byl porušen zákon v ustanovení §§ 27 a 28 cit. nařízení ministerstva spravedlnosti č. 800/1916, vydaného podle zmocnění § 101 zák. čl. XI:1909, která přesně určují postup při přeměně nedobytných peněžitých pokut a trestů.

Podle citovaného § 27 návrh na přeměnu nedobytné peněžitě pokuty v trest na svobodě má obsahovati:

1. jméno a nacionále odsouzeného;
2. přesné označení zjištěného zákonitého a skutkového stavu;
3. data rozhodnutí a označení úřadu, který je vydal;
4. výši uložené peněžitě pokuty, nedobytnou část a důvody nedobytnosti;
5. návrh na přeměnu v trest na svobodě a přisouzení vzniklých útrat.

Působnost důchodkového trestního soudu je pak vymezena v § 28 v ten způsob, že zjišťuje, zda peněžitá pokuta byla uložena finančním úřadem pravoplatně a zda pravidelná exekuce byla bezvýsledná.

Z těchto ustanovení zcela nepochybně plyne, že finanční úřady nejsou povinny předkládati soudu celý spis, nýbrž že stačí, předloží-li rozhodnutí I. a II. stolice, doklad o bezúspěšné exekuci a uvedou-li v návrhu všechny další předepsané údaje. Z této skutečnosti v souvislosti s přesně vytkným úkolem důchodkového trestního soudu je patrné, že soudu

přísluší, aby přezkoumal návrh jen po stránce formální, ale že není oprávněn zkoumati pravoplatné rozhodnutí úřadů finančních po stránce věcné. Vrchní soud neomezil se však na přezkoumání pravoplatnosti rozhodnutí finančních úřadů a nedobytnosti peněžitě pokuty, jak podle uvedeného předpisu bylo jeho jediným úkolem, nýbrž neoprávněně na na podkladě trestního spisu přezkoumal zákonitost rozhodnutí a řešil otázku daňové povinnosti. Tím však překročil meze svého oprávnění a porušil platnou normu, krytou zákonným zmocněním v § 101 zák. čl. XI:1909.

§ 28 cit. nařízení 800/1916 a § 93 zák. čl. XI:1909 byl dále porušen výrokem vrchního soudu, jímž prohlásil, že rozhodnutí finančních úřadů je nezákonné. Ustanovení prvního odstavce § 93 a § 96 zák. čl. XI:1909 a § 42 zák. čl. LIII:1912 rozděluje příslušnost ke stíhání a trestání důchodkových přestupků mezi důchodkové trestní soudy a úřady finanční takovým způsobem, že soudům jsou vyhrazeny těžké důchodkové přestupky (§ 477 poučení k třicátkovému řádu z r. 1842) a úřady finanční stíhají a trestají lehké důchodkové přestupky, u nichž nebylo úmyslu daň zkrátiti. O trestnosti lehkých přestupků důchodkových rozhodují výlučně úřady finanční jako jediné příslušný úřad a ze žádného zdroje trestního práva důchodkového nelze vyvoditi, že by trestní důchodkové soudy byly oprávněny zkoumati zákonitost takových rozhodnutí.

Prohlásil-li vrchní soud rozhodnutí finančního úřadu za nezákonné, osvojil si pravomoc mu nepřislušející, neboť šlo o prostý — a nikoli těžký — důchodkový přestupek. Ostatně o daňové povinnosti rozhodují podle ustanovení § 17, odst. 1 a § 18 zákona o silničním fondu ze dne 14. července 1927, č. 116 Sb. z. a n. výlučně úřady vyměřovací, jimiž jsou na Slovensku okresní finanční ředitelství a ve druhé stolici generální finanční ředitelství pro Slovensko v Bratislavě. V konkrétním případě vrchní soud zabýval se otázkou daňové povinnosti, zkoumal ji a dokonce prohlásil, že není pro ni podkladu. Rozhodly-li příslušné finanční úřady o této otázce kladně, vrchnímu soudu nepřislušelo, aby toto rozhodnutí bral v pochybnost a osvojoval si kasační právo, pro něž neměl v žádné právní normě opory.

Bylo proto vyhověno oprávněmu prostředku pro zachování právní jednotnosti, podanému generální prokuraturou podle § 441 tr. ř. a vysloveno porušení uvedených zákonných ustanovení. Vzhledem k tomu, že porušení zákona stalo se ve prospěch obviněného, nemá toto rozhodnutí účinku proti stranám.

### Čís. 5456.

K zúmyselnému získaniu alebo usilovaniu získať ženu pre iného k nemanželskej súloži alebo k smilstvu stačí akýkoľvek spôsob, ktorý podľa okolností prípadu je spôsobilý vyvolať u ženy rozhodnutie k takému konaniu. Nevyžadujú sa, aby činnosť pachateľa bola zvlášte intenzívna, ani aby pachateľ sám individuálne opatril a určil žene muža k nemanželskej súloži alebo k smilstvu; stačí i nabídnutie bytu prostitútkam vždy len na dobu stykov s mužmi.

(Rozh. zo dňa 10. decembra 1935, Zm III 405/35.)